

[Peter Duetoft]

ulande og fra Sydeuropa, at alle de steder, hvor der skal være en effektiv erhvervsudvikling, må infrastrukturen også være i orden, og jeg er nødt til at sige, at for CD er både broer og tunneler, og hvad ved jeg, altså en integreret del af infrastrukturen; derfor er vi glade for, at der faktisk bliver ført en politik på de områder, der også fører til, at der bliver bygget nogle af disse ting.

Det tredje, som finansloven bygger på, er selvfølgelig de nødvendige orlovsordninger, som skal styrke uddannelsen af vores arbejdskraft, og som også skal give familierne mulighed for i højere grad at kunne være sammen med deres børn. Der er jeg så ovre i et meget grundlæggende synspunkt, som er stik modsat bl.a. Fremskridtspartiets, og det er erkendelsen af, at hvis vi skal klare vores problemer og arbejdsløsheden, er orlovsordninger og arbejdsfordeling en nødvendig del af den politik, der skal føres.

Så kan vi diskutere med hr. Jes Lunde, om det skal være 80 pct. eller 100 pct., og dér har Folketingets medlemmer nok forskellige temperamenter; jeg kan også godt lide nogen forskel.

Men hvorom alting er, så er det en kendsgerning, at vi aldrig igen får alle i arbejde 37 eller 40 timer om ugen, og så kan vi lige så godt erkende det, tage fat på det og sige, at arbejdsfordeling er nødvendig.

Vi ved også, at en egentlig nedgang af arbejdstiden, hvor positivt det end lyder, ikke fører til, at der kommer flere i arbejde, al den stund, at hvis man kommer ned på så lavt et antal timer, at folk faktisk skal have to job, er der nok mange mennesker, der vil sige, at de har jo altid kunnet arbejde 37 eller 40 timer, og det kan de så nok også blive ved med; dermed fører det til, at der ikke kommer flere i arbejde.

Men for igen at sætte dansk politik lidt i relief, så er vi nødt til – som regeringen også har gjort – at konstatere, at vi rundt om i verden er ved at have vækstcentre og ganske kraftige industricentre, som der ikke er nogen diskussion om vil komme til at udkonkurrere dele af det danske og det vesteuropæiske samfund. Så kan man godt fra forskellige sider håbe på, at man kan lønkonkurrere, og at man kan både det ene og det andet, men en kendsgerning er det, at lige meget, hvor meget vi nedsætter den danske løn, vil vi aldrig komme ned på det ni-

veau, som man f.eks. har i Fjernøsten, og en forskel på 20, 30, 40 kr. i timen, som vel er det mindste, man kunne forestille sig, vil alligevel overhovedet ikke bringe nogen ændring i den sammenhæng. Derfor er det nødvendigt, at vi tager fat i en fremtidsorganisering af arbejdskraften, og det er der også lagt op til i finansloven.

Noget, vi i CD bestemt også glæder os over, er, at vi er ude over den fuldstændig ørkesløse nedskæring af antallet af offentligt ansatte. Jeg vil godt markere, at lige så vel som jeg tidligere i dag har måttet sige, at man altså godt kan være for bilister, samtidig med at man er for kollektiv trafik, vil jeg her sige, at man altså også godt kan være for den offentlige sektor, selv om man vil gøre det så godt som muligt for den private. Det er alle de underlige modsætningsforhold, hvor man enten er det ene eller det andet, men ikke kan være både og, der ødelægger den politiske debat i et land som Danmark, for sandheden er jo, at de fleste af os er både og. De fleste af os kan godt se, at der både er noget godt ved en offentlig sektor, der er effektiv og god, og noget godt ved en privat sektor.

Meget firkantet sagt er det vel sådan, at den offentlige sektor skal skaffe servicen til det private erhvervsliv, sådan at det private erhvervsliv kan fungere. Det har noget med uddannelse, forskning og udvikling at gøre. Omvendt skal det private erhvervsliv naturligvis fungere så effektivt, at det i det hele taget kan være med til at skrabe nogle penge hjem til vores land, så vi kan få råd til den offentlige sektor.

Det er altså et samarbejde mellem den offentlige og den private og ikke den tvækamp, som nogle forsøger at fremstille det som.

Et af de områder, som vi er glade for at regeringen har opprioriteret, og som vi gerne vil have prioriteret endnu højere, er klart forskningspolitikken. Det hænger ikke sammen med forskningsministerens politiske tilhørsforhold, men naturligvis med, at produktudvikling og forskning er fundamentet for, at vi overhovedet har noget at producere for fremtiden. Hvad angår de helt banale, primitive produktioner, er vi jo nogenlunde enige om, at dér bliver vi udkonkurreret af lavtlønsområder; så er det de mellemstærke og stærke forskningsområder og udviklingsområder, som man er nødt til at tage fat på, og derfor er det klart, at